

HET BEGIN

Soms heb ik een hekel aan school. Zoals nu. Voor Nederlands hebben we een stomme opdracht gekregen. We moeten een waargebeurd verhaal schrijven met als titel ‘Mijn geheim’. Wie verzint zoiets?

Mijn bed is niet echt een fijne werkplek, maar mijn bureau heb ik afgestaan aan Joris, mijn beste vriend sinds groep drie. Hij heeft zijn laptop meegenomen en gaat nogal traag vooruit door het twee-vingersysteem waarmee hij typt. Wat ik in tien minuten schrijf, daar doet hij twee keer zo lang over.

Met een diepe zucht lees ik nog eens over wat ik tot nu toe heb.

MIJN GEHEIM

Hoe zou jij het vinden als je uitgelachen zou worden omdat je familie een beetje anders is dan anders? Bijvoorbeeld omdat je vader heel veel haar op zijn lichaam heeft of omdat je oom niet zo goed kan praten? Ja, de een heeft inderdaad veel haar op zijn lijf en de ander praat niet, maar gromt. Daar kan ik toch niets aan doen! Het grappige is dat mensen denken dat dat het vreemdste is aan onze familie. Het is maar goed dat zij ons grote geheim niet kennen, anders zouden hun hersenen overuren maken. Want mijn familie is nogal... apart.

Stiekem kijk ik naar Joris. Met het puntje van zijn tong tussen zijn lippen tikt hij de letters een voor een weg. Ik zal hem straks wel helpen als ik klaar ben. Ik knak met mijn vingers en ga door.

Joris is mijn allerbeste vriend en zelfs hij weet mijn geheim niet. Ik ken hem al vanaf groep drie en hij komt af en toe – als enige – bij ons over de vloer. Tot nu toe heb ik goed weten te verbergen dat wij geen doorsnee familie zijn, maar binnenkort wordt alles anders. Over een week is het zomervakantie en ben ik jarig. Ik word dertien, de

leeftijd waarop ik ga veranderen en net zo word als iedereen in mijn familie. Dan word ik op sommige momenten... anders.

Ga ik dit echt doen? Ga ik dit echt opschrijven, zodat andere mensen het kunnen lezen?

Ik ben Raven, ook wel Raaf of Raafje genoemd. Ik woon samen met mijn ouders, mijn zus, mijn oma, mijn oom en vier oudooms en -tantes in een groot, oud huis net buiten ons dorp. Op de benedenverdieping wonen mijn oma en oom Jasek. Hij is degene die niet goed kan praten. Als hij iets wil zeggen, gromt hij iets onverstaanbaars en eigenlijk is mijn oma dan de enige die weet wat hij zegt. Mijn opa heb ik nooit gekend. Hij was al dood voordat ik geboren werd. Ik woon met mijn vader Werner, moeder Godelieve (wat mijn vader altijd afkort tot Gootje) en zus Lux op de eerste etage. Op de tweede wonen oom Onno en tante Nessa en op de derde wonen oom Vlad en tante Cena. Zo woont ieder gezin op zijn eigen verdieping. Als ik het zo vertel klinkt het allemaal heel normaal toch? Maar vanaf volgende week ben ik soms niet meer wie ik nu ben. Dat

vind ik best spannend, vooral omdat ik nog niet weet wat ik ga worden.

Mijn vingers glijden langzaam van de toetsen. Elk woord dat ik heb opgeschreven is waar, maar ik weet dat niemand het gaat geloven.

‘Hoe ver ben jij al?’ vraagt Joris. Hij is zo fanatiek bezig dat hij niet eens van het scherm opkijkt.

‘Ik heb nog niks.’ Ik selecteer alle geschreven zinnen met de toetsen control en A en druk resoluut op de deleteknop. Ik zal weer eens moeten liegen en een ander onderwerp moeten verzinnen voor deze opdracht. De wereld is nog niet klaar voor een familie die kan veranderen in wezens die je alleen in fabels tegenkomt. Mijn hele familie is bang dat als mensen te weten komen dat wij bestaan, dat we dan – net als aliens – anders bekeken worden en dat de wetenschap waarschijnlijk heel erg graag ons lijf zou willen ontleden.

Met een klap sla ik de laptop dicht. Ik kan zo snel toch geen ander verhaal verzinnen. Ik negeer het verbaasde gezicht van Joris, die mij al die tijd heeft horen typen.

‘Ik ga wat te drinken voor ons halen,’ besluit ik. ‘Wat wil jij?’

‘Doe maar water, dank je. Dan ga ik zo gelijk even plassen.’

‘Goed plan, want anders doe je het straks op mijn

bureaustoel,' grap ik.

Joris grinnikt en rekt zich uit na het lange stilzitten. Ik laat me van mijn bed af glijden en hoop maar dat hij niemand van mijn familie tegenkomt die niet zichzelf is.

PROBLEMEN MET EEN VERJAARDAG

Op de gang loop ik langs de kamer van mijn zus. Ik besluit haar te waarschuwen dat Joris er is en doe haar kamerdeur open.

‘Ga mijn kamer uit,’ roept Lux direct.

‘Je weet nog niet eens wie er binnenkomt,’ protesteer ik.

‘Alleen jij komt binnen zonder kloppen,’ snauwt ze.

‘Ik wilde je alleen maar waarschuwen dat Joris bij mij is.’

‘Oeeehhh. Gaan jullie vandaag z.o.e.n.e.n?’

Lux maakt stomme geluidjes en ik moet me inhouden om niet iets lelijks te roepen wat Joris zou kunnen horen. Om die reden stap ik de kamer in en trek de deur achter me dicht.

‘Doe niet zo stom, Lux. Ik wil alleen maar vragen of jij alsjeblieft NIET jezelf kan zijn en voor de verandering een keer normaal kan doen?’

‘Bedoel je dat ik niet de boze zus mag spelen?’ zegt ze met een pruillip. ‘Daar ben ik juist zo goed in.’ Ze kromt haar handen en lacht als een heks.

‘Vooral niet lollig doen, alsjeblieft. Dat ben je nou eenmaal niet. Blijf maar lekker op je kamer, dan ga ik nu wat te drinken en een zak chips uit de keuken halen.’

‘Ik weet in ieder geval iets wat jullie niet gaan doen.’ Lux houdt een lege zak chips omhoog.

‘Lux! Dat is echt zo gemeen! Je weet dat dat mijn lievelingssmaak is.’

‘Jeetje, blijf in je panty, zeg! Er is er vast nog wel eentje.’ Lux trekt haar waarom-heb-ik-zo’n-lastig-zusje-gezicht. ‘Waarom moesten papa en mama zo nodig nog een tweede kind krijgen?’

‘Ze hebben mij gekregen omdat ze zo graag een lieve dochter wilden,’ kaats ik terug. ‘Het is net als met pannenkoeken bakken: de eerste mislukt altijd.’

‘Droom maar lekker verder,’ snuift Lux. ‘Ik zal je wel even helpen zoeken naar een andere zak chips, voordat je weer gaat uithuilen bij mama.’ Lux staat op en loopt op me af. ‘Waar is Joris eigenlijk?’

‘In mijn kamer of op de wc.’

‘Als ik uit die twee kon kiezen, koos ik ook voor die laatste,’ zegt Lux hatelijk.

‘Wie is er binnenkort jaaarig?’ zingt mijn vader opgewekt, als ik de kamer binnen kom lopen. Hij pakt mijn moeder vast en danst met haar de kamer rond.

Ik vind mijn vader altijd op zijn leukst als hij zichzelf zo leuk vindt, dus ik speel het spelletje vrolijk mee.

‘Th-hiiik,’ zing ik op dezelfde blije toon als hij en ik maak een paar gekke danspasjes. Voordat Lux de keuken in duikt om de kastjes te inspecteren op een nieuwe zak chips, maakt ze een gebaar alsof ze haar wijsvinger in haar keel steekt en moet overgeven.

‘Even serieus,’ zegt mijn moeder. Ze maakt zich los uit mijn vaders omhelzing. ‘We moeten het echt hebben over de verjaardag van Raven volgende week. Haar dertiende verjaardag.’ Mam ziet eruit alsof ze elk moment een traantje gaat wegpinken. ‘Mijn kleine meid gaat veranderen. Wat gaat de tijd toch hard.’

Ik voel me een beetje opgelaten door de woorden van mijn moeder. Want hoewel ik weet dat ik ga veranderen in iets wat volgens mensen niet bestaat, is het ook gewoon een gezellige verjaardag met cadeautjes.

‘Ik zou het misschien nog leuker vinden als ik wist waarin ik zou veranderen. Ik vind het best een beetje spannend,’ merk ik voorzichtig op om de feestvreugde niet te bederven.

‘Dat is denk ik niet ons enige probleem.’ Mijn moeder heeft haar gevoelens weer onder controle en haar praktische mensenbrein neemt het over.

‘Wat bedoel je? We wisten toch geen van allen wat we zouden worden?’ vraagt mijn vader verbaasd. ‘En dat is toch nog nooit een probleem geweest?’

‘Nee,’ houdt mijn moeder koppig vol. ‘Maar niemand van ons had ooit een vriend die over de vloer kwam, zoals je dochter.’

Oei. Daar heeft mijn moeder een punt. Joris komt altijd langs op mijn verjaardag. Dat is nooit een probleem, maar in dit transformatiejaar lijkt het me niet zo’n goed idee als hij daarbij is. Stel je voor dat ik verander in een of ander monster! Nee, Joris mag er absoluut niet bij zijn dit jaar. We hebben al die jaren prima verborgen gehouden wat onze familie eigenlijk is. Als hij zou weten wat we waren, dan zou hij nooit meer met me om willen gaan.

‘Hoe ga ik dat tegen Joris vertellen? Ik kan moeilijk zeggen dat ik wel een feestje geef, maar dat hij er niet bij mag zijn dit jaar.’

‘Nee, dat kan niet.’ Er verschijnt een diepe denkrimpel tussen de ogen van mijn vader. ‘Misschien kunnen we zeggen dat je ontvoerd bent?’

‘Dat lijkt me niet de beste oplossing, Werner,’ geeft mijn moeder vriendelijk aan.

‘Misschien kunnen we een briefje achterlaten dat we verhuisd zijn?’ Mijn vader kijkt alsof hij het beste

idee van de wereld heeft bedacht.

Ik zie mijn moeder met haar ogen rollen. ‘Misschien moeten we Ravens verjaardag dit jaar niet thuis vieren.’

Het gezicht van mijn vader begint te glimmen. ‘Bedoel je dat we op vakantie gaan?’

‘Ja, zoiets. Dan zijn we ver weg van nieuwsgierige blikken als Raven verandert.’

Alhoewel ik het jammer vind dat Joris er niet bij kan zijn, lokt het vooruitzicht van een reisje me ook wel. Ik kan me de laatste keer niet herinneren dat we met de hele familie een uitstapje hebben gemaakt.

‘Dat lijkt me echt leuk, om met mijn verjaardag op vakantie te gaan,’ zeg ik enthousiast.

Lux, die vanuit de keuken de kamer binnen komt lopen, hoort mijn laatste woorden en kijkt me spottend aan. ‘Kun je wel zo lang zonder je vriendje? Weet je wat? Vraag of Joris meegaat op vakantie. Gezellig toch?’

Op dat moment verschijnt Joris’ hoofd om de hoek van de kamerdeur. ‘Hoor ik nu dat ik met jullie mee mag op vakantie? Geweldig! Dat lijkt me echt te gek!’